

Des del començament de la Revolució Industrial, les grans concentracions fabrils i les ciutats es van barrejar i es van convertir en llocs foscos i bruts, i així com la concepció de les urbs ha canviat totalment al llarg dels anys, els polígons industrials continuen sent considerats indignes de l'ésser humà: **"A Buvisa -Bueso i Vicens S.A.- volem canviar aquesta mentalitat que aquests nuclis són un lloc per treballar i prou, i que per això ni les escombraries ni les parets tacades no hi fan nosa. La nostra filosofia és que la indústria també pot fer goig."** És clar que l'empresa predica des de fa quinze anys amb una tendència que Europa va descobrir molt abans que nosaltres.

La firma que ens ocupa en aquestes dues pàgines, en qualsevol cas, va iniciar la seva creuada al Maresme de la mà d'en Josep Conti: **"A Buvisa ens vam iniciar en la realització de polígons i d'actuacions satèl·lit a la zona; això vol dir la creació de serveis, habitatges i complements necessaris per a una àrea industrial. Amb l'evolució del mercat, Buvisa ha reformulat una mica la seva línia original, crear sòl urbà a partir del sòl rústic disponible i dels plans vigents per fer creacions integrals de qualitat, amb les quals pretenem desenvolupar una urbanització industrial integrada de manera coherent, aportant uniformitat i personalitat a cada peça que la conforma."**

Val a dir ara que aquests nous canons d'ordre arquitectònic industrial s'han convertit en tot un èxit, i que a Buvisa no només s'encarreguen dels aspectes formals, sinó que dins la seva línia hi inclouen els fanals, els jardins i els serveis de bar o restauració amb què compta qualsevol polígon industrial: **"Es tracta de donar a cada servei la seva personalitat. El qui hi treballa cada dia s'aprecia el seu entorn, així que fem més agradable l'entorn laboral de molta gent, i si a més ho oferim a preus competitiu tenim l'èxit assegurat."**

El que per a alguns pot semblar una frivolitat i per a altres un somni urbanístic que va més enllà d'allò que s'hagi fet mai comporta en tot cas obligacions molt més serioses que escollir uns materials i unes formes que s'integrin a l'entorn industrial sense estridències: **"És clar que comprar un local requereix acceptar una sèrie d'estatuts que van des del compromís de cuidar-se d'un jardí fins a no tenir la caixa de l'aire condicionat fora la finestra; aconseguir una indústria més humana, més neta i més bonica és tasca de tots."**

Al capdavant d'aquesta empresa tan innovadora, d'altra banda, hi ha en Josep i també el seu soci, l'Amadeu Campeny, i mentre aquest es dedica a gestionar el tema econòmic, el nostre interlocutor, doctorat en arquitectura, s'encarrega de la localització, la gestió i la direcció dels projectes immobiliaris. Són dos perfils professionals ben definits que des de fa anys treballen en perfecta simbiosi, aconseguint una capacitat d'operació amplíssima.

D'aquesta forma, podem afegir que el polígon industrial no és l'única especialitat de Buvisa, també l'habitatge de preu taxat: **"Ve a ser una versió catalana i actualitzada dels habitatges de protecció oficial, que permet un espai més confortable ja que arriba als cent vint metres quadrats, i tot i que a Barcelona no n'hi trobareu, a l'àrea**

metropolitana s'ha convertit en un instrument interessant que, gràcies a unes subvencions generoses de la Generalitat, permet els joves d'accedir amb comoditat a un habitatge. La subvenció d'un cinc i fins a un deu per cent del preu de venda i els interessos privilegiats, que acostumen a ser d'un punt i mig per sota del normal, resulten un bon estímul per a la compra."

Les voltes que dona el mercat, tanmateix, causen situacions tan curioses com l'actual: **"Fa dos anys l'habitatge de preu taxat era el protagonista, però els qui fa dos anys van signar una hipoteca per a un habitatge de preu taxat és probable que avui estiguin pagant més del que paguen altres amb una hipoteca ordinària; avui els interessos lliures són més favorables. Això no obstant, el preu taxat ha complert un objectiu clar en un moment donat, possibilitar la compra a aquella persona amb dificultats per embrancar-s'hi."**

D'altra banda, no podem pas culpar ningú de fer el ronsa a l'hora de comprar-se una llar, no en va els preus no conviden: **"Els costos materials de la construcció encareixen l'obra, és clar, però la construcció ha pujat sobretot perquè els propietaris del sòl se'l fan pagar; per això el preu taxat és encara atractiu i si l'apugem gaire tornaran a mancar compradors, el cicle de sempre. En èpoques d'eufòria les constructores fantasma es llançaran al mercat i ho estriparan tot, i els qui som estables no trobarem industrials perquè treballaran seduïts pel millor postor."**

En Josep es lamenta també que el cicle de la construcció sigui una lliçó que no s'acabi d'aprendre mai, que amb cada crisi es cometin els mateixos errors: **"Estic convençut que, per molt utòpic que soni, la regulació d'aquest mercat lliure només es pot resoldre amb la maduració de l'individu; en un país econòmicament desenvolupat i amb plena competència queda fora de lloc introduir mesures de regulació dels preus de construcció. La solució tampoc no és introduir grans urbanitzadores públiques que ofereixin terreny als promotors, perquè això acabarà en friccions si no ho fa en corrupció. La intervenció no és la via."**

En la mateixa línia, el representant de Buvisa en aquestes dues pàgines proposa un viatge per la construcció a Europa; cap país no està tan desregularitzat com el nostre: **"L'alta professionalització europea fa que el petit distorsionador no pugui competir amb la gran empresa; potser quan arribin les constructores europees al mercat espanyol crearan un nou tarannà i importaran major disciplina."**

Finalment, i atès l'important paper que té l'estètica a Buvisa, li demanem al Josep que valori les obres més polèmiques de Catalunya: **"Jo gosaria dir que amb el pretès funcionalisme de la Vila Olímpica s'ha buscat en realitat un formalisme més modern i espectacular, i així s'ha creat un nou punt de discòrdia arquitectònica que, arquitectònicament parlant, no crec que sigui el teló de fons ideal per al Port Olímpic; personalment buscaria formes més acollidores, com al Port Vell. Una joia de l'arquitectura? La Sagrada Família i l'obra d'en Joan Antoni Coderch, un mestre cada dia més oblidat, revulsiu de l'arquitectura contemporània al nostre país."**

Josep Conti – Teià (el Maresme)